

Otfried Preußler

Torzonborz, a rabló

Fordította: Nádori Lídia

Kolibri Kiadó, 2013

Paprika Jancsi és Vitéz László azon mesterkedik, hogyan tudná fülöncsípni Torzonborzot, aki ellopta Nagymama különleges kávédarálóját. Ám legnagyobb szerencsétlenségükre ők maguk kerülnek a héttörös rabló és varázslóbarátja, a gonosz Petróniusz Pókuszhókusz karmai közé...

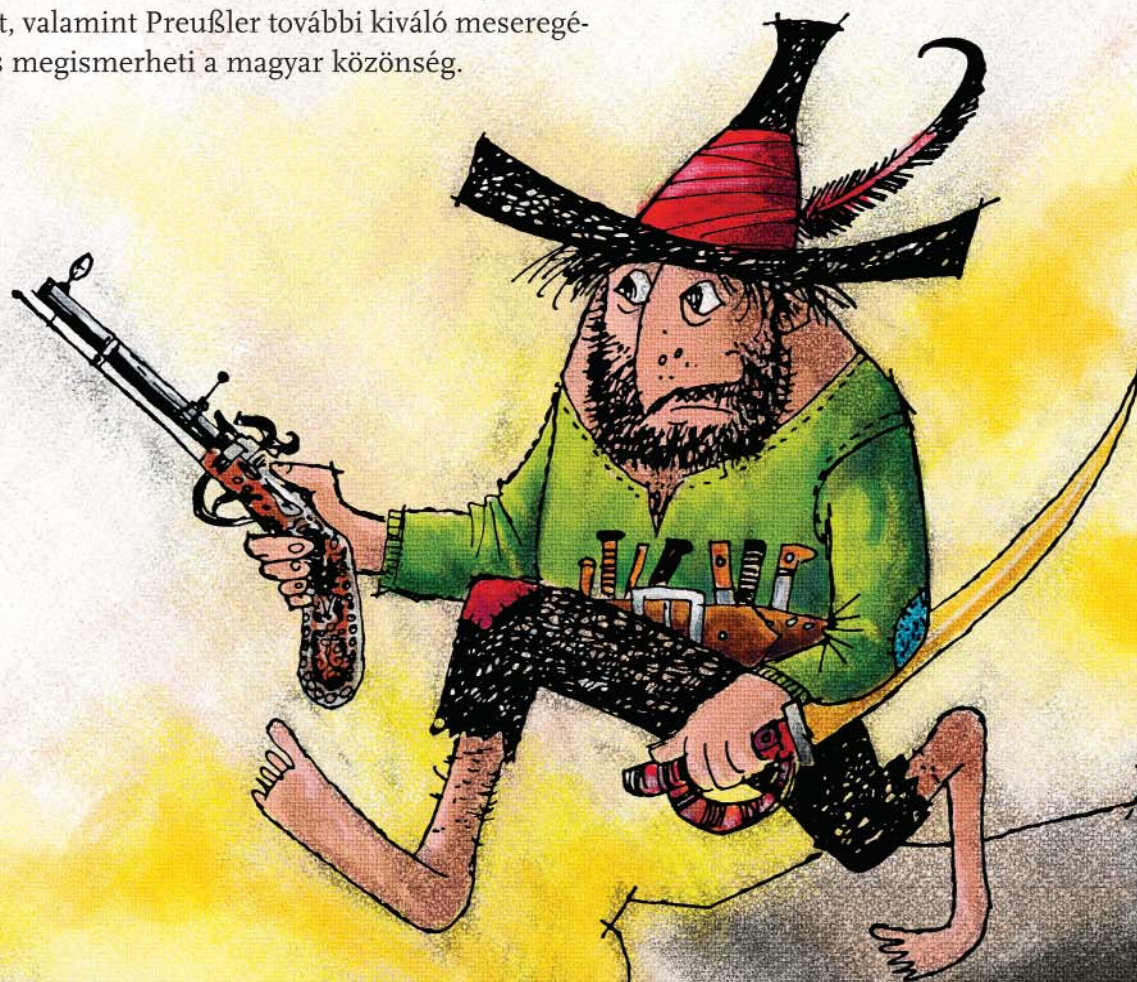
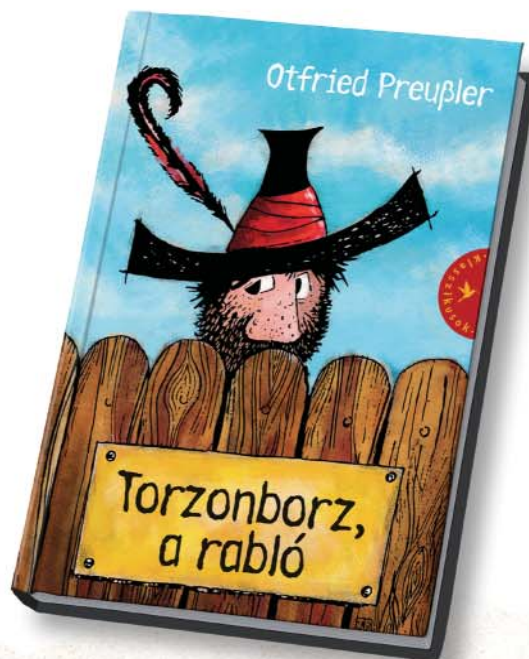
A klasszikusnak számító német gyerekkönyvszerző, Otfried Preußler története immár 50 éve kicsik és nagyok kedvence. Több mint harminc nyelven olvasható – most végre magyarul is.

A *Kolibri Klasszikusok* sorozat első darabja ez a meseregény, mely az európai mesekincs fontos és kiemelkedő részét képezi. Nem fogott rajta az idő, megőrizte frissességét, miközben tovább viszi a hagyományokat, karakterei és meselemei pedig jellemzőek a német nyelvterület irodalmi tradícióira, de eközben mégis univerzális marad.

A sorozatban hamarosan Torzonborz újabb kalandjait, valamint Preußler további kiváló meseregényeit is megismerheti a magyar közönség.

„Azoknak is kiváló olvasmány, akik mai szépirodalmat szeretnek olvasni a gyerekekkel, és azoknak is, akik ragaszkodnak a hagyományosabb mesei témákhoz és történetekhez.”

Győri Hanna, Pagony

Petróniusz Pókuszshókusz

Petróniusz Pókuszshókusz, a hatalmas és gonosz varázsló mogorván kuporgott varázskastélya konyhájában, és krumplit hámozott.

Hiába volt hatalmas varázsló, hiába tudott bárki emberfiát fél kézzel bármilyen állattá varázsolni, vagy egy darab lócitromból aranyat csinálni – akárhogy igyekezett, a krumpliról még sosem sikerült levarázsolnia a héját. Márpedig ha nem akart unos-untalan tésztát meg kását enni, akár tetszett neki, akár nem, időnként kénytelen volt derekára kötni a kötényt, és elvégezni a krumplihámozás hálátlan feladatát.

– Csak azért kell magamnak pucolnom, mert nincs szolgám! – sóhajtott Petróniusz Pókuszshókusz, a hatalmas varázsló.

No de miért is nem volt szolgája?

– Mert nem találtam még olyat, aki megfelelt volna – gondolta magában. – Egy szolgának ugyanis mindenekelőtt butának kell lennie. Ha nem elég buta, akkor rájön minden titkomra. Az ember, ha történetesen varázsló, pláne nem lehet eléggé óvatos. Inkább saját kezűleg hámozom a krumplit, még ha nehezemre esik is, mint hogy kibabráljak magammal.

Petróniusz Pókuszshókusz a gondolkodás idejére fölfüggesztette a munkát, mert sajnos nem tudott egyszerre gondolkodni és krumplit hámozni. Éppen újra kezébe vette volna a kést, mikor megszólalt a csengő.

– Pillanat! – kiáltott Petróniusz Pókuszshókusz. – Máris jövök!

Kiszaladt az előszobába, és már tolt is volna félre a reteszt, hogy beengedje az érkezőt. Ám az utolsó pillanatban rájött, hogy még mindig a derekán lóg a köténye! Te jó ég, Petróniusz Pókuszshókusz kötényben! Még csak az hiányzik, hogy valaki így, ebben a méltóságán aluli ruhadarabban lássa!

Ismét megszólalt a csengő.

– Jól van, jövök már! – kiáltott Pókuszshókusz. Az rendben, hogy ledobja a kötényt, de hová tegye?

– Csiribí-csiribá! – Petróniusz Pókuszshókusz csettintett az ujjával. Erre a kötény leoldódott a derekáról, kilibegett a konyhába, és felakasztotta magát a konyhaszekrény melletti kampóra.

Ekkor harmadszor is megszólalt a csengő.

Petróniusz Pókuszshókusz félretolta a reteszt, és ajtót nyitott. Torzonborz, a rabló állt odakint, vállán egy zsákkal.

– Ejha, kit látnak szemeim? – rikkantott jókedvűen a varázsló. – Öreg haver, hát te még élsz? Isten hozott szerény hajlékomban! Bújj be!

– Örömmel – felelte Torzonborz.

Petróniusz Pókuszshókusz egyenesen a dolgozószobájába vezette a vendéget, aki ezt óriási megtiszteltetésnek vette. Tudta, hogy ide csak Pókuszshókusz legjobb barátai léphetnek be. A kö-

zönséges vendégeket a kastély lovagtermében fogadta – már ha fogadta őket egyáltalán.

Pókuszhókusz dolgozószobájában hatalmas szekrény állt, tele vastag, bőrkötéses könyvvel. De az íróasztalon, az ablakpárkányon, sőt a padlón is vastag, bőrbe kötött művek hevertek mindenütt. Az íróasztal fölött a plafonról egy kitömött krokodil lógott; a sarokban csontváz állt, mely jobb kezében égő gyertyát tartott.

Petróniusz Pókuszhókusz leült az íróasztala mögé, és az asztal túloldalán álló karosszékre mutatott.

– Ül le, öregfiú!

Torzonborz bólintott, és leült.

– Mit szólnál egy kis tubákhhoz? – kérdezte a varázsló.

– Az mindig jól jön!

Pókuszhókusz csettintett az ujjával, és megmarkolta a levegőt: a semmiből elővarázsolt egy ezüst tubákosszelencét, majd Torzonborz felé nyújtotta.

– Tessék, szolgálj ki magad!

Torzonborz jó sok tubákot vett a szelencéből, és beleszipantott. Utána akkorát prüszkölt, hogy kis híján lerepítette a krokodilt is a plafonról.

– Az ördögbe is, drága barátom, ezt nevezem én tubáknak! Háromszor olyan erős, mint az őri ablaküveg! Honnan szerzed?

– Saját termés – felelte Pókuszhókusz. – Titkos recept alapján kevertem. Orrvidító a neve. Tessék, vegyél még!

Torzonborz képe felragyogott. Remek ötlete támadt. Újra beleszipantott a tubákba, újra hatalmasat tüszentett. Aztán így szólt:

– Kössünk üzletet!

– Üzletet? – csodálkozott Pókuszhókusz.

– Bizony – így Torzonborz. – A tubákkal.

Pókuszhókusz az orrát fintorgatta.

– Ugyan mit ajánlhatnál cserébe? Hiszen tudod, annyi a pénzem, mint a pelyva!

– Ki beszél itt pénzről – legyintett Torzonborz. – Jobbat ajánlok. Találd ki!

Petróniusz Pókuszhókusz a homlokát ráncolta, gondolkodott. Torzonborz várt egy darabig, majd így szólt:

– Segítsek? Olyasmit kínálok, ami után már régóta vágyakozol...

– ... ami után régóta vágyakozom? – kapta föl a fejét Pókuszhókusz. – Csak nem egy új varázslókézikönyvet?

– Nem! Hanem egy szolgát!

– Á! – kiáltott örömmel Pókuszhókusz. – Tényleg? Te szolgát kínálsz nekem? És elég buta?

– Ennél butább nem is lehetne – felelte Torzonborz.

– És hol van?

– Itt lapul ebben a zsákban.

Azzal Torzonborz kioldotta a zsinórt, ettől a zsák lecsúszott a földre, és ott állt Jancsi, fején Lackó kalapjával.

Petróniusz Pókuszhókusz csettintett az ujjával, és máris ott termett a szemüvege a kezében. Föltette az orrára, és alaposan megnézte magának Jancsit. Jancsi olyan buta képet vágott, amilyet csak bírt.

– Tényleg olyan buta, amilyennek kinéz? – gyanakodott Pókuszhókusz.

– Sőt – válaszolta Torzonborz.

– Akkor jó – így Pókuszhókusz. – Akkor nagyon is jól! Hogy hívják?

– Vitéz László.

– Aha. Vitéz László, mostantól az én szolgám leszel. Tudsz krumplit hámozni?

– Igenis, Hókuszpókusz úr!

Petróniusz Pókuszhókusz fölfortyant.

– Te pimasz fickó, kiforgatod a nevemet?! És nem egyszerűen úr vagyok ám! Mostantól szólíts így: hatalmas varázsló, Petróniusz Pókuszhókusz! Jegyezd meg egyszer s mindenkorra!

– Igenis, hatalmas varázsló, Reptóniusz Lótuszmókusz! – vágta rá ártatlan képpel Jancsi.

– Ezer ördög és pokol! – a hatalmas varázsló megragadta Jancsi gallérját, és jól megrázta. – Talán azt hiszed, a végtelenségig tűröm, hogy csúfot űzol belőlem?! Mivé varázsoljalak? Majommá vagy földigilisztává?

Petróniusz Pókuszhókusz csettintett az ujjával, és – zsupsz! – egy varázspálca penderült a kezébe. De Torzonborz nem hagyta, hogy elvarázsolja Jancsit. Megveregette Pókuszhókusz vállát, hogy megnyugtassa.

– Ez a tökfej nem szándékosan forgatja ki a nevedet, öreg barátom! Nem tudja megjegyezni, annyira buta szegény!

– Vagy úgy! – csodálkozott Petróniusz Pókuszhókusz, és harsány nevetésre fakadt. – Torzonborz! El sem tudom mondani, mennyire örülök! Ez a Vitéz László gyerek egyre jobban tetszik nekem! Épp az én háztartásomba való! Gyorsan ki is küldöm a konyhába, hadd hámozza a krumplit. Mi meg szép nyugodtan elbeszélgetünk az áráról.

– Inkább most rögtön beszéljessünk róla – szölt Torzonborz.

– Úgy is jó. Adok neked, mondjuk... fél zsák tubákot!

– Fél zsák? – vont a szemöldökét Torzonborz. – Nem túl kevés az egy ilyen kiváló szolgálért?

– Egye fene – szölt Petróniusz Pókuszhókusz –, nem bánom, kapsz egy egész zsákkal. Csapj bele!

És már nyújtotta is a jobb kezét Torzonborz felé.

– Egye fene! – mondta Torzonborz is, és belecsapott. – Mostantól azt csinálsz Vitéz Lászlóval, amit akarsz, a te szolgád!